

da kunne gaa i Teatret uden at risikere et eller andet paatvunget Følgeskab, og det blev nu aftalt, at Karsten From efter Forestillingens Slutning skulde træffe hende udenfor Sideindgangen og følge hende hjem.

Endnu om Aftenen regnede det lidt. Jytte ringede derfor efter en Vogn, saasnart Moderen var taget bort. Hun følte sig utilpas, frøs, og havde ingen Ro paa sig noget Sted. Nu da hun var bleven alene, gik hun med et Sjal omkring Skuldrene frem og tilbage gennem Stuerne — endnu i det sidste Øjeblik pint af sin gamle Angst for alle Afgørelser. Et helt Kvarter før Tiden var hun allerede paaklædt; og saa glemte hun dog, da Vognen kom, baade sin Kikkert og sine Pebermynter.

Idet Vognen drejede ind paa Kongens Nytorv, hvorover Maanen sejlede med et Følge af sortgraa Skyer, skræmtes hun op af sine Tanker ved Synet af en Mand, der skraade over Torvet i nogen Afstand. En høj, bredskuldret Mand med Fuldskæg. Det hele var kun et Glimt, tilmed opfanget gennem en halvt tildugget Rude; men hun rettede sig uvilkaarligt op og spurgte sig selv: »Var det heller ikke Torben Dihmer?»

Siden hendes Fætter havde haft Kort fra Vennen med Meddelelse om, at han var for Hjemgaaende, havde hun flere Gange troet at se ham her i Byen, skønt han vistnok slet ikke var kommen endnu.